

ER DET VIRKELIG SYND FOR MÆNDENE?

Der er stadigvæk mennesker, både kvinder og mænd, der kommer til os og siger, at det i virkeligheden er mændene, der er de mest ulykkelige, at det er dem, der lider mest under, hvad de kalder »kønsrollerne«, dette saglige, teknokratiske ord, der er til for at udjævne og tilsløre det faktum, at kvinden er undertrykt, og at det er manden, der undertrykker hende. Eller skal vi virkelig også til at tale om arbejds- og samfundsroller, skal vi til at betragte arbejdsgiveren som en ulykkelig person, der er fanget af og offer for sin arbejdsgiverrolle, skal vi til at betragte det som et uheldigt psykologisk problem, at overklassen desværre er fanget i sin overklasserolle og underklassen i sin underklasserolle?

Hvis der er nogen, der stadig ikke har forstået, hvad sagen drejer sig om, så er det nu: Det drejer sig om undertrykkelse, og ikke andet, det er simpelthen et spørgsmål om, hvem der har magten, og hvem der er magtesløse, det er en kamp mellem undertrykkerne og de undertrykte.

I virkeligheden er det såre simpelt, men det tilsløres ofte af det forhold, at alle de undertrykte bliver offer for en enkelt af undertrykkerne, og derfor kommer til at betragte undertrykkelsen som sit eget individuelle problem, som hun ikke kan se nogen løsning på.

Vi er opdraget til at skulle elske vores potentielle eller aktuelle undertrykkere, og til at identificere os med kolonisten og hans tanker og hans interesser. Vi er adskilt fra vore medundertrykte, vore medsøstre, som er i samme situation som vor, nemlig, at vi intet har, ingen litteratur ingen historie, ingen fristeder. Men vi er koloniserede i en sådan grad, at vi tror, at vi alligevel er med, at dette samfund også er vores, at vi har visse muligheder i det, og det er løgn.

Vi har intet, har aldrig haft noget og vil aldrig få noget

i dette samfund, i denne kultur, medmindre vi helt og holdent gør op med systemet og skaber vores eget, vor egen kultur, vor egen måde at leve på, at identificere os på, at erkende os selv som kvinder og ikke som et mindre-værdigt påhæng til magthaverne.

Vor afkoloniseringsproces er først lige begyndt, men vi er mange, og bevidstheden om vores kolossale og totale undertrykkelse og om nødvendigheden af en total forandring af levevilkårene gør os stærke.

Vi er solidariske i andet end ord og resolutioner, fordi vi har erkendt helt ind til knoglerne, at vores eget vel og vores egen fremtid hænger uløseligt sammen med vore medsøstres vel.

De af os, der arbejder i fag med ligeløn, kæmper af hele vores kraft for ligeløn til vores kønsfæller, fordi vi ved, at uligeløn er et af de mange tegn på, at kvinder, som gruppe betraget, er mindreværdige i dette samfund, og det vil vi ikke acceptere.

Der findes ingen individuelle løsninger.

Sådan som samfundet er indrettet i dag, favoriserer det på alle måder mændene, ikke blot ved uligelønnen, men alle de egenskaber, som manden er opdraget til, er egenskaber, der giver magt i dette samfund, og de egenskaber, vi erhverver os, giver kun afmagt.

Vi ved alle, at kvinder på mange måder er bedre mennesker end mændene. Vi er sociale, gruppebevidste, kærlige, hengivne, betænksomme, mens mændene er individualistiske, selvhævdende, brovtende, egoistiske, følelsesmæssigt afstumpede, hårde, kolde, frustrerede.

Også vi er frustrerede, men det bliver vi, når vi opdager, først ubevidst, senere bevidst, at vi ingen ret har i dette samfund, at vi må tale magthavernes sprog, som altid giver os uret, bruge deres kategorier og tankemønstre, som altid er til vor bagdel, og alligevel må vi bruge det, fordi det er det eneste, der findes, vi har intet selv.

Dette er et råd til alle kvinderne, af bitter erfaring: fortæl ikke manden om dine problemer, dine tanker, hvad du har fundet ud af, hvad du er i færd med at finde ud af,

bed ham ikke om råd, gør ingen forsøg på at finde fælles løsninger og kompromisser med ham. Den smukke overlevering om at mødes på halvvejen betyder i virkeligheden ikke andet end at den stærkeste beholder sine fordele, og den svage får et klap på skulderen.

De gode viljers forlig er ikke noget forlig, men en nedkæmpelse af oprøret. Hvis din mand er god og virkelig respekterer dig og forstår, hvor undertrykte kvinder er, (der findes virkelig mænd, der forstår, hvor omfattende undertrykkelsen er), så vil han også forstå, at det bedste han kan gøre for at afhjælpe undertrykkelsen, er at han ikke blander sig i din udviklingsproces og rent arbejdsmæssigt og tidsmæssigt ikke lægger dig hindringer i vejen.

Hvis han forstår så meget, vil han også forstå, at du måske på et tidspunkt ikke kan leve sammen med ham mere, fordi han alligevel med al sin gode vilje og gode råd gør dig til den svage og i virkeligheden undertrykker dig. Og selv hvis han ikke gør det, og I i alle forhold er lige idag, så ved I alligevel begge, at om 10-20 år er han ovenpå, og du er nødt til at give køb for at få forholdet til at bestå, fordi dine muligheder for at finde en ny mand, som du kan blive glad for at være sammen med, er meget små i sammenligning med hans muligheder.

Det er umenneskeligt og naivt at tro på mandens forsikringer om, at han ikke ville kunne leve sammen med en kvinde, der var mindre selvstændig og mindre krævende end du er. Ingen mennesker lever i et sådant socialt tomrum, at de ikke påvirkes af de normer, som resten af samfundet opstiller. I konfliktsituationer, og dem kommer der mange af, vil han alligevel komme i tvivl om alting, han udsættes jo også for et socialt pres, der siger, at han skal være herre i sit eget hus og det hele, og det vil bevirke, at du i det lange løb kommer til at tvivle på ham og hans kærlighed og ærlighed.

Jeg skriver alt dette for at vise, at det er en umulig og ulige kamp, at du ikke skal bruge din tid og energi i en kamp, der på forhånd er afgjort, men at du i stedet skal bruge den på at udvikle et fællesskab med andre

kvinder, de er alle i samme situation som du, men ikke alle har erkendt det endnu.

Og din mand vil efterhånden, måske, erkende, at den eneste mulighed for at I nogensinde kan blive lige, ligger i at du sammen med dine søstre opbygger et kvindefællesskab, der efterhånden bliver stærkt nok til at udgøre et virkeligt alternativ til mændenes samfund. Alene den kendsgerning, at vi stadig accepterer mændenes krav om, at vi også skal løse deres problemer, viser, hvor kolonialiserede vi er. Nu må det omsider være slut med at have medlidenhed med mennesker, der bruger deres privilegerede stilling i samfundet til at undertrykke andre. Hitler og hans KZ-oppassere havde det sikkert heller ikke let, rent psykisk. Og Nixon har sikkert også sine vanskeligheder med at klare det hele. Hvad tror mændene mon om sig selv, når de forlanger, at vi skal reparere deres forkrampede og forhulede sjæleliv, samtidig med, at de står og hopper på maven af os? Lad dem være, lad dem køre deres løb, indtil de selv opdager, hvor vanvittige de er. Vi laver vores eget.

MEMENTO

... (faded text) ...

- En skævt

... (faded text) ...

... (faded text) ...

Det er lettere at myrde kvinder end mænd

... (faded text) ...